

PHẦN I

Tuyệt Sương tò mò lôi cái hộp gỗ dưới gầm tủ, chiếc hộp khá đẹp.

Hoàng chứa gì bên trong mà lại bỏ dưới gầm tủ một chiếc hộp sơn mài xinh xắn như thế này, có uổng phí không?

Lấy cây chổi lông gà quét nhẹ cho sạch bụi, Tuyệt Sương toan mở ra, nhưng cô chột chân đo, cô có nên mở ra xem? Có thể đây là những gì rất riêng tư của Hoàng. Cô là vợ của Hoàng, cô cũng có quyền hiểu và biết về anh để trở thành một người vợ hoàn thiện hơn chứ.

Nghĩ như vậy, Tuyệt Sương mạnh dạn mở hộp sơn mài ra. Cô bất ngờ vì bên trong toàn là thư, nét chữ con gái gửi cho Hoàng, còn có cả gần một chục bức thư của Hoàng viết gửi đi bị trả về. Cuối cùng, dưới những lá thư là ảnh, ảnh của cô gái và ảnh của Hoàng chụp chung với cô gái lúc còn đi học.

Sau bức ảnh là dòng chữ của Hoàng một bài thơ đúng hơn:

*"Sao đi mà hông bảo gì nhau
Để anh gọi, tiếng thơ buồn vọng lại
Để anh giận mắt anh nhìn vụng dại
Giận em, anh đã nói chẳng nên lời
Anh vẫn yêu em và yêu mãi mãi, Phi a
Mối tình đầu bắt diệt trong tôi..."*

Tuyệt Sương buông rơi tờ thư, tim cô đau nhói lên. Anh từng nói anh yêu một người, cô gái ấy bây giờ rất xa anh, xa đến nửa vòng trái đất. Tất cả chỉ còn là kỷ niệm.

Biết như vậy, sao Tuyệt Sương thấy ghen, ghen như thế nào ấy.

Một tờ thư nữa của Hoàng viết:

*Anh nhớ tiếng, anh nhớ hình, anh nhớ ảnh.
Anh nhớ em, anh nhớ lắm, em ơi
Nhớ đôi môi em cười ở phương trời
Nhớ đôi mắt nhìn anh đắm đắm".*

- Không có can đảm xem tiếp nữa, Tuyệt Sương đóng hộp thư lại đóng vào chỗ cũ. Cô biết rất rõ một thời gian dài Hoàng đau khổ vì cô gái ấy đi xa. Cô ta theo cha mẹ đi định cư ở Mỹ, những cánh thư qua lại rồi thưa dần, sau đó thư Hoàng gửi đi bị trả về.

Anh đã chờ cô gái ấy năm năm dài. Tại sao anh không chờ cô ta nữa, để rồi anh đến với cô, ngỡ lời muốn cưới cô làm vợ. Chưa ngỡ lời yêu, anh ngỡ lời cưới, lời tỏ tình không thơ mộng lãng mạn như cô từng mơ ước, nhưng vì yêu anh, cô dễ dàng chấp nhận.

Khi ấy, cô nhớ mình ôm cổ anh sung sướng đến thôn thức: “Em chỉ mong ở bên anh mỗi lời nói này”.

Đêm tân hôn ngọt ngào, những ngày trăng mật nồng thắm, cũng có đôi lúc cô cũng bắt gặp anh ngồi trầm ngâm suy tư với điệu thuốc. Cô tôn trọng sự tư riêng của anh, song giờ đây, khi biết anh có một mối tình đau đớn như thế, lòng Tuyết Sương thảm đau.

- Cô có quá độc đoán không, khi muốn anh hoàn toàn là của cô?

Điện thoại reo làm Tuyết Sương giật nảy cả người. Cô nhào người tới nhấc điện thoại lên nghe:

- Alô.

Giọng Hoàng vui vẻ:

- Anh đi đón người bạn ở Mỹ về. Có lẽ anh về muộn và không ăn cơm nhà, em cứ ăn, không cần chờ anh.

- Em biết rồi.

Tuyết Sương dập máy. Người bạn ở Mỹ về là ai thế? Có thể nào là... Vân Phi? Sao không, cô ta cũng ở bên Mỹ mà...

Hoàng lái xe đến phi trường đúng sáu giờ chiều. Anh đậu xe bên ngoài, đi bộ vào ga đến ga quốc tế. Đây là lần đầu tiên anh đi đón người bạn thân hồi thời để chớm, hai thằng tới mùa đá là ở ngoài đồng suốt.

Nhìn lên bảng ghi sáu giờ ba mươi có chuyến bay đáp xuống, Hoàng đi tìm chỗ ngồi. Anh ngồi nhìn dòng người đi đón. Có khi nào Vân Phi trở về mà anh không biết?

Xa nhau lâu quá, có lẽ Vân Phi quên anh mất rồi, chỉ có anh là không thể nào quên cô. Lúc chia tay, cô mới mười bảy còn anh hai mươi, cái tuổi cả hai chưa chín chắn, và yêu là yêu. Tuy nhiên sự xa cách mấy năm dài cũng là mấy năm dài đau khổ của anh.

Vân Phi đã quên anh. Nếu không, cô cũng viết thư cho anh chứ, làm sao trách người đi, khi chân trời rộng mở xán lạn trước mặt cô.

Từ phòng cách ly, hành khách làm xong thủ tục bắt đầu đi ra. Hoàng đứng lên, anh chờ không lâu mấy, đã thấy Long - thằng bạn "đá dế" của anh không khác gì mấy, có điều gần cả chục năm không gặp, hấn cao lớn dềnh dàng và đẹp trai nữa:

Hoàng lao ra, anh ôm choàng vai bạn:

- Thằng quý! Tao cứ tưởng tao sẽ không nhận ra mày.

Long nheo mắt:

- Mày vừa lao ra, tao nhận ngay mày là Hoàng "xì ke". Mà bây giờ mày đâu có xì ke, mập mập đẹp trai..

Trông Vân Phi thật bình thản, nhưng Hoàng thì không. Bão tố đang trong lòng anh, cái điều anh từng nghĩ, có một ngày Vân Phi sẽ trở về, song chưa bao giờ anh nghĩ hai người gặp nhau trong tình huống này.

Vân Phi lém lỉnh đưa tay ra:

- Em cứ nghĩ là anh đã quên em.

Hoàng cười gượng, trong lúc Long vỗ vai Hoàng:

- Không có bà xã mày à? Hôm nào cho tụi tao đến quây bà xã mày một bữa coi.

- Ừ.

Hoàng cười lúng túng, anh không còn tự nhiên nữa. Anh đã cưới vợ và Vân Phi đã đính hôn, sao ông trời còn cho gặp lại.

- Ngày nào yêu nhau tha thiết, sao bây giờ trở nên xa lạ.

- Mày đi bằng gì vậy Hoàng?

- À! Xe tao để ngoài kia. Đưa tao mang hành lý phụ cho.

- Ồ với mày tao không khách sáo đâu.

Long vẫn hay nói đùa, cái tật hay nói đùa từ nhỏ. Hoàng đỡ va li lên đi ra xe. Long mở cửa xe cho Vân Phi ngồi phía sau, anh ra ngồi ghế trước với Hoàng.

- Bà xã mày, tao từng biết chưa?

Hoàng lắc đầu:

- Chưa đâu. Ba của cô ấy là chánh án, cô ấy cũng là luật sư, ra trường mới hơn một năm, tụi tao cưới nhau vừa đúng ba tháng.

- Hạnh phúc lắm phải không?

Hoàng chỉ cười, bắt chợt anh bắt gặp ánh mắt Vân Phi từ phía sau nhìn anh trên kính chiếu hậu, ánh mắt thật khó tả. Hoàng bối rối quay đi. Long nhìn đường phố đầy thú vị.

- Sài Gòn bây giờ đổi khác quá, nhưng tao không định ở Sài Gòn mà ra Qui Nhơn, cùng một người bạn mở nhà máy đường và sản xuất bột ngọt ngoài đó. Công ty ở Sài Gòn là để tiêu thụ sản phẩm sản xuất.

- Mà định về Việt Nam luôn?

- Ừ! Tao được cấp học bổng đi du học, thành tài rồi phải về quê hương chứ.

Long nháy mắt:

- Mà yên tâm đi! Nhất định có một ngày tao với mày về Tây Ninh đi bắt đé, đá một trận tung bưng luôn.

Long quay ra sau nói với Vân Phi:

Em không biết anh với thằng này mê đá đé lắm.

Vân Phi muốn hỏi: Sao hồi đó cô không biết Long, nếu như biết họ từng là bạn thân, cô không để có cuộc chạm mặt này.

Dường như hiểu suy nghĩ của Vân Phi, Long cười quay lại:

- Năm anh đậu tú tài xong được học bổng đi Mỹ, thì có lẽ em vừa về Tây Ninh ở thôi, phải không?

Vân Phi gật nhẹ. Có thể...

Hoàng cãi lại:

- Thằng nỡm! Mày học hết cấp hai đã chạy về Sài Gòn, còn tao vẫn là học sinh tỉnh. Năm đó, mày vừa đi thì gia đình Vân Phi dọn về.

Long gật gù:

- À, ra như vậy! - Anh pha trò – Đi tám hướng rồi cũng gặp nhau, có đúng không?

Xe về đến khách sạn, Hoàng phụ mang đồ vào.

- Bây giờ tao để hai vợ chồng mày nghỉ, tao về, ngày mai tao đến.

Long cười phá lên:

- Cho mày nói lại đó. Tụi tao ở hai phòng, tao không vượt rào đâu.

Chưa kịp lên phòng, Long đã có điện thoại. Anh đi tránh ra một góc, lấy mấy ra nghe.

Mày chờ tao nghen.

Hoàng phụ Vân Phi mang va ly vào phòng, anh nhìn Vân Phi, cái nhìn ai oán:

- Tại sao chúng ta như thế này? Những thư của em cứ thưa dần rồi mất hẳn. Anh nhớ hồi đi, em hứa rất nhiều, nhưng chưa đầy một năm, em không còn cho anh biết bất cứ tin gì về em nữa.

Vân Phi nhìn xuống chân, khẽ giọng:

- Ba em bảo lo học đi, hơn nữa ông không có ý định trở về Việt Nam, nên ông trả những thư của anh về, cấm em nhận hay viết thư cho anh. Em xin lỗi. Hồi đó em còn non trẻ suy nghĩ chưa tới, nhưng... bây giờ anh đã cưới vợ rồi còn gì nữa. Suy cho cùng, cả anh và em không có lỗi, mà là chúng mình không có duyên số với nhau phải không?

Long vào cắt đứt câu chuyện của họ, Hoàng kiêu từ ra về:

- Sáng tao đến.

Hoàng đi như chạy trốn với một cõi lòng tan nát, như ngày nào anh chia tay với Vân Phi. Làm sao cô biết được, có đến bốn năm anh mới trụ lại được đã quên cô. Anh thắm thía cái câu xa mặt cách lòng, thế rồi anh đã quên cô để yêu Tuyết Sương, lấy Tuyết Sương làm vợ, anh bằng lòng với hạnh phúc mình đang có, thì cô lại trở về. Mùa hè nhưng hình như trời đã nổi bão tố phụng ba...

Tiếng xe đỗ ngoài cổng cho Tuyết Sương biết Hoàng đã trở về. Nếu như mọi khi, cô chạy ra mừng anh, hai người hôn nhau thắm thiết, những ngày trăng mật dường như chưa chấm dứt. Nhưng tối nay, Tuyết Sương không muốn làm điều này. Những lá thư anh viết gửi người yêu cũ đầy đau khổ bắt cô dừng lại, không cho cô bày tỏ tình yêu nồng nàn. Hoàng bước vào nhà, anh đến sau lưng Tuyết Sương đang ngồi như chăm chú dán mắt vào truyền hình, hơn vào gáy cô.

- Em ăn cơm chưa?

- Em ăn mì gói, không có anh, em không muốn ăn cơm.

- Em cứ như vậy. Mì gói có gì ngon đâu.

Hoàng cởi áo ngoài ra, anh ngồi xuống cạnh vợ, choàng tay qua vai cô kéo vào mình như tìm một chỗ dựa để xoa tan cơn bão trong lòng anh.

Tuyết Sương vờ hỏi:

- Bạn anh bên Mỹ về là bạn trai hay gái vậy?

- Bạn trai, thằng Long “ngủi” cũng dân Tây Ninh, có điều khi lên lớp mười, nó về thành phố, còn anh vẫn ở quê cho đến khi đậu vào đại học.

Tuyết Sương len lén nhìn Hoàng, như để tìm bao nhiêu phần trăm sự thật. Là "Long "ngủi" hay Vân Phi? Có cái gì đó rất khác với anh, hôm nay anh không hôn cô mà chỉ ôm cô vào lòng.

Hoàng vụt đứng lên:

- Anh đi tắm. Em lấy quần áo giùm anh nhen.
- Anh ăn cơm không?
- Không, anh ăn rồi.

Hoàng bước nhanh vào phòng. Anh vào phòng tắm, không thay đồ ra mà mở mạnh vòi nước cho chảy tràn lên-đầu, lên thân thể mình. Những nỗi đau của quá khứ lúc này như bùng dậy.

Lẽ ra em không nên trở về, Phi ạ. Thà cứ để anh quên em, hay là anh cất em vào ngăn tim, xem như đó là mối tình đầu với những rung động đẹp nhất của một đời người.

Nụ hôn đắm nước mắt đêm chúng mình chia tay, bao nhiêu năm qua anh khắc ghi sâu vào tim anh bóng hình em như một bất khả xâm phạm. Em là vợ sắp cưới của bạn anh, tại sao lại như vậy hả?

Thật lâu mới thấy Hoàng rời phòng tắm.

Tuyết Sương không xem tivi nữa, mà cô lặng lẽ quan sát Hoàng. Có một nỗi đau trong cô. Cô từng biết anh có mối tình đầu, nhưng yêu say đắm như anh là một điều cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Có phải khi quen cô, yêu cô và lấy cô làm vợ, anh đã cư xử như một kẻ chạy trốn quá khứ. Tội nghiệp cho cô, cô đã yêu anh bằng tất cả trái tim của mình..

Sà vào vòng tay anh, Tuyết Sương yờ mân mê cúc áo pyama của anh.

- Hôm nay, anh giống như một người có tâm sự vậy?

Tuyết Sương cảm nhận ra ngay cái giật mình khẽ của Hoàng. Anh cười khòa lấp:

- Tâm sự gì đâu, chẳng qua đón thằng Long, anh lại nhớ hồi hai đứa chơi thán. À! Nó gửi quà cho anh yà em, anh để quên ngoài xe, để anh đi lấy.

- Ngày mai lấy cũng được mà. Anh buồn ngủ chưa?
- Chưa. Ngày nay, em dự phiên xử sao rồi?
- Cũng chưa kết thúc. Phiên xử khá căng thẳng, em ghét những phiên tòa như vậy.
- Làm luật sư mà ém ghét phiên tòa căng thẳng ư?

Hoàng lảng ra:

- À! Anh quên nói với em, là mẹ gọi điện thoại lên, nói sẽ lên ở chơi với vợ chồng mình nửa tháng.

Nét mặt Tuyết. Sương tươi lên:

- Vậy há! Em cũng muốn học mấy món ăn mẹ nấu, như gỏi lá sầu đâu, rồi món lẩu lươn...

- Ừ. Mẹ nấu những món ăn đó rất ngon. Thôi, mình đi ngủ đi em.

Tuyết Sương nũng nịu:

- Bé em đi!

Hoàng bế Tuyết Sương lên, anh đùa:

- Chà! Đạo này cô bé Sương "mù" này nặng ghê chứ. Anh nuôi vợ đầu có tẻ đâu, đúng không?

Tuyết Sương ôm cổ chồng, cô hôn vào cằm anh.

- Anh này! Anh yêu em... nhiều hơn cô... của mối tình đầu của anh không?

Hoàng chau mày, nụ cười tắt trên môi:

Sau này, em đừng hỏi như vậy nữa nghen.

- Tại sao vậy? Em muốn biết.

Anh đã quên rồi. Bây giờ anh chỉ yêu có một mình em mà thôi.

- Thật không?

Hoàng kêu lên:

- Tối nay, em sao vậy?

Vì em yêu anh, em muốn em hoàn toàn thuộc về em.

- Anh chẳng hoàn toàn thuộc về em đây sao.

Hoàng hôn vợ, đúng hơn là anh muốn quên quá khứ, đang hình thành cơn bão trong lòng anh. Những nụ hôn nóng dần lên, cho những ham muốn bùng cháy...

Về Việt Nam, quá khứ như sống lại trong Vân Phi mãnh liệt. Cô xa quê hương năm năm. Năm đó cô mười tám, bây giờ là hai mươi ba. Cô vẫn còn trẻ.

Những ngày này, Nguyễn Long đi mịt mù, anh say mê với những dự án mở nhà máy, công việc cuốn hút khiến anh gần như quên Vân Phi. Có ba ngày rồi

anh không tìm cô, mà mãi tận nửa đêm mới gọi điện thoại cho cô: "Xin lỗi em nghen, công việc cuốn hút anh, em cứ đi thăm những người bạn của em".

Ba ngày, Vân Phi đi thăm hai cô bạn thân cũ. Ai cũng lập gia đình bận bịu, bạn bè trò chuyện trở nên nhạt nhẽo khi có những đứa con và ông chồng xen vào.

Đắn đo một chút, Vân Phi bấm số điện thoại gọi Hoàng.

- Anh rảnh không, đến gặp em đi. Em đang buồn chết đi được, không có ai đưa em đi chơi... Anh Long hả, anh đừng có nhắc mà em thêm giận, anh ta không còn biết có em.

Giọng Vân Phi như muốn khóc:

- Đến gặp em đi anh Hoàng, cả anh cũng bỏ em nữa sao?

- Anh sẽ đến!

Hoàng đứng dậy hấp tấp đi, mặc cho cô trợ lý gọi lại:

Còn nửa giờ đến giờ họp rồi đó anh Hoàng.

- Tôi sẽ về ngay.

Hoàng đi nhanh ra xe. Ba ngày nay anh tự bảo mình, mỗi người một con đường để rồi đi, không nên gặp lại, nhưng anh vẫn mong được nghe tiếng nói của người xưa. Bây giờ cô gọi anh, dù có trời sập đi chăng nữa, anh cũng nhất định đến.

Hoàng chạy xa thật nhanh, anh đến khách sạn, dựng xe và hấp tấp đi vào.

Cộc... cộc...

Hoàng hồi hộp đưa tay gõ cửa. Cánh cửa mở nhanh ra, Vân Phi reo lên, cô sà lại ôm cổ Hoàng:

- Em biết anh sẽ đến mà.

Hoàng ngượng ngập gỡ tay Vân Phi ra.

- Thăng Long đâu?

Vân Phi xụ mặt:

- Đang ở ngoài Bình Định gì đó, nghe nói nhà máy đã xong, sắp đi vào sản xuất. Em thay quần áo, anh đưa em ra phố nghen.

- Anh có hai mươi phút gặp em thôi.

Chiều nay đến đưa em đi chơi, lát nữa công ty của anh có cuộc họp.

Vân Phi kêu lên:

- Sao ai cũng bận vậy?

Hoàng vỗ về:

- Chiều, anh đến đưa em đi chơi mà.
- Nhớ ghen. À! Anh vào đi, em pha cà phê, anh với em uống.

Hoàng bước vào phòng, lúc Vân Phi lui cui lấy chiếc phích nước nóng pha cà phê, cô nhìn anh cười:

- Hôm nào, anh cho em gặp bà xã của anh ghen.

Ngày mai đi. Có mẹ anh dưới quê lên chơi, bà rất vui khi nghe em về nước.

- Vậy hả! Em cũng nhớ bác lắm. Mà...anh có trách em không, anh Hoàng?

- Trách chuyện gì?

- Thì chuyện ba em trả những lá thư của anh về cho anh. Em thật tình không biết ba em làm như vậy.

Hoàng thở dài:

- Có lẽ vì ông không muốn anh và em yêu nhau, ông sợ em về Việt Nam.

- Có sợ em cũng về nè. Anh Long nói là về Việt Nam, cơ hội kiếm tiền được nhiều hơn ở Mỹ. Thật ra, nếu không ưng anh Long, em không biết cho đến khi nào, em mới về Việt Nam được, và cả gặp anh nữa.

- Bây giờ chúng mình mỗi người một con đường, chúng mình sẽ là bạn phải không?

Vậy bắt tay cho tình bạn của chúng ta đi. Vân Phi ranh mãnh đưa tay ra bắt tay Hoàng. Hai bàn tay siết lại, trong khoảnh khắc cảm xúc bàng hoàng rồi buông ra. Tình yêu vẫn còn trong họ, nó đang là ngọn lửa âm ỉ cháy, chờ ngọn gió đi qua là bùng cháy lên.

Trấn áp cơn sóng lòng mình, Vân Phi quay lại rót cà phê vào hai cái ly. Cô đặt lên bàn trước mặt Hoàng:

Không biết em pha cà phê có ngon không, anh uống thử xem nhé.

- Được mà.

Hoàng hớp thử một ngụm, anh gật đầu:

- Ngon!

Có lẽ là do cà phê ngon chứ không phải em pha ngon.

Hoàng mỉm cười:

Đã đến lúc anh phải về công ty. Chiều sáu giờ, anh đến tìm em, còn sáng mai anh đi đón mẹ, song anh sẽ gọi điện thoại cho em.

- Em chờ tin anh!

Vân Phi đi lại mở cửa cho Hoàng, cô lặng lẽ nhìn anh lên xe đi, nỗi buồn lại về trong cô. Ngày nào yêu nhau tha thiết, sao bây giờ bỗng xa lạ. Lòng cô vẫn yêu anh và cô hiểu rõ anh vẫn yêu cô, nhưng đã có một bức tường thành ngăn cách anh và cô mãi mãi.

- **A**lô. Tuyết Sương mở ví lấy điện thoại ra nghe. Nhận ra tiếng của Hoàng, cô khe khẽ:

- Gì vậy anh?

Hoàng ngập ngừng:

Chiều nay anh bận việc ở ngoài, có lẽ phải đến chín giờ hơn, anh mới về nhà được.

Chiều nay em đi làm về tranh thủ đi siêu thị mua một ít thức ăn, ngày mai đón mẹ ghen.

- Em biết rồi.

Tuyết Sương giận dỗi tắt điện thoại. Anh bận gì bên ngoài như thế, nếu không phải là người bạn ở Mỹ về? Hình như anh đang sống gian dối với cô. Ngày hôm qua, dù không muốn cô vẫn mở hộp thư của anh ra xem.

- Xem rồi tim cô cứ lịm đi từng lúc, vì anh đã yêu người ta nồng cháy như thế, vậy còn tình yêu nào nữa dành cho cô?

Một sự đau khổ ngấm ngấm trong lòng Tuyết Sương. Cô giấu sâu vào trong lòng, miệng nói cười thản nhiên, anh làm sao hiểu được trái tim cô đau đớn, vì chồng mình từng có một tình yêu lớn trước khi cưới cô. Đó là quá khứ của anh, nhưng sao cô linh cảm Vân Phi trở về, và sự trở về khiến anh thay đổi, có những lúc hoàn toàn như quên cô vậy.

Tắt điện thoại, Tuyết Sương đứng lên. Chiều nay cô sẽ đi siêu thị, mua sắm thỏa thích, đó cũng là một cách để cô quên đi những điều không vui.

Chưa bao giờ Tuyết Sương đi mua sắm xem như "trả thù" vậy. Tại sao có chồng rồi mà những chiều cô rời công ty mình làm việc một mình, nếu không lang thang trên hè phố, cô lại về nhà ngồi đối diện với căn nhà mệnh mông và ngồi chờ anh trở về, trong lúc đó anh còn giông ruồi bên ngoài vì công việc hay với ai đó. Cô sẽ "trả thù":

Mua sắm thật nhiều và đi cũng đến mỏi như chân, Tuyết Sương báo mình: cô cũng nên thoải mái cho mình một ly nước trái cây ép.

Tuyết Sương ôm linh khinh túi xách định băng qua đường, nhưng cô chợt đứng lại, vì từ trong nhà hàng, Hoàng đang bước ra với một người phụ nữ. Cô ta nhuộm mái tóc màu nâu, mặc đầm ngắn. Vân Phi! Có chết, Tuyết Sương cũng nhận ra Vân Phi, cô gái trong những bức ảnh Hoàng cất kỹ trong hộp sơn mài.

- Đồ nói dối! Bạn trai ở bên Mỹ. Mấy ngày qua, tôi đã có linh cảm anh đã nói dối tôi, cái linh cảm của tôi quả không sai tí nào.

Những túi xách nặng nề trên tay Tuyết Sương rơi xuống đường, nhưng cô vẫn đứng như đá phỗng nhìn theo chồng mình. Anh ngồi lên xe, Vân Phi ngồi phía sau, chiếc Spacy lướt tới trước êm ái. Chỗ ngồi phía sau đó từng là của cô, bây giờ là Vân Phi. Cô chiếm chỗ của Vân Phi hay Vân Phi chiếm chỗ của cô?

- Chị ơi! Chị làm rơi đồ hết rồi nè.. Cô gái trẻ kêu lên. Tuyết Sương mới giật mình cúi nhặt lên, cô vừa nhặt vừa khóc.

- Chị sao vậy?

Giọng cô gái trẻ đầy quan tâm, cô mặc áo có dòng chữ: "Chiến dịch mùa hè xanh".

Màu áo ngày nào còn là sinh viên, Tuyết Sương hay mặc, nhưng chiếc áo "Mùa hè xanh" túa ra trên đường phố. Tuyết Sương lắc đầu nhận lại những túi xách.

- Cảm ơn em. Chị... bị đau bụng thôi, chị sẽ đón tắc xi về nhà.

- Em đón giùm cho.

Cô gái lao ra đường vẫy chiếc tắc xi đang trời tới. Tuyết Sương leo lên, xe chạy đi, bây giờ cô mới khóc được.

Vân Phi gác cằm lên vai Hoàng, má của cô lúc này áp sát vào má Hoàng. Hoàng rùng mình vì sự gần gũi quá thân mật này. Mùi nước hoa đắt tiền thoang thoang, ngây ngất cả trái tim Hoàng. Anh như sống lại thuở hai mươi của mình, ngày ấy Vân Phi mới mười bảy.

“Đóa hoa tình gợi mở

Trong một phút thần tiên

Làn môi ai bở ngỡ

Thấy anh dăm dăm nhìn

Cúi đầu, em đỏ má” .

Một cái ngả đầu ra sau thôi là má anh chạm vào mũi Vân Phi. Anh nghe rõ cả hơi thở nóng nóng của cô ve vuốt bên má mình.

Cái cảm giác ngây ngất và say đắm ấy, khiến Hoàng cứ cho xe chạy mãi.

- Anh Hoàng! Mình đi vũ trường đi: Hồi đó em còn nhỏ, có một lần thấy anh dự tiệc sinh nhật người bạn nhảy đêm, em thích ghê lắm, thế rồi đi theo ba mẹ, có đêm em nằm mơ thấy anh nhảy với em, điệu Vales thật đẹp mắt.

Hoàng xúc động:

- Em còn nhớ những điều như vậy sao:

- Nhớ chứ. Ghé đi anh.

- Ừ.

Hoàng cho xe rẽ vào vũ trường. Tối thứ bảy, vũ trường đông quá. Hoàng nắm tay Vân Phi len lỏi đi vào. Bàn tay Vân Phi ngoan ngoãn nằm trong tay Hoàng, cả hai đồng lòng cảm xúc, có cảm giác như họ chưa từng xa nhau, kỷ niệm ngày cũ về dạt dào.

Gọi nước uống xong, hai người kéo nhau ra sàn nhảy, hai bàn tay Hoàng ngấp ngừng rồi đặt lên hông Vân Phi. Cô tự nhiên ôm cổ anh, tựa má lên vai anh. Điệu nhạc trỗi lên nồng nàn ngọt ngào.

“Hãy như giọt nắng ngủ vùi trăm năm

Hồn tôi rộng một chỗ nằm

Em ngoan xếp cánh, tình ngân buồn phiền.

Thoảng nghe hương tóc êm đêm.

Là trăm dây đại quần mềm thân tôi”.

Tiếng Vân Phi thổn thức qua tiếng nhạc.

- Em còn yêu anh, Hoàng ạ. Tại sao bây giờ chúng mình phải làm người xa lạ với nhau? Em đã đính hôn, còn anh đã có vợ Tại sao như vậy hả anh?

- Tại vì duyên số ông trời đã phân ly chúng ta.

- Em không muốn như vậy. Anh hãy hôn em đi anh Hoàng! Em nhớ nụ hôn đêm tối lúc mình chia tay, chưa bao giờ em quên nụ hôn ấy cả: em oán ghét định mệnh, em hận ba em đã ngăn cách em và anh. Nhìn vào mắt em đi, anh Hoàng!

Hoàng run run nhìn vào mắt Vân Phi, đôi mắt đang ngấp những nước mắt. Anh quay đi.

- Chúng mình không thể nào đến với nhau, em sắp là vợ Long, còn anh đã có vợ. Vân Phi ôm chặt Hoàng lại, cô chăm chú nhìn vào mắt anh, rồi hôn anh đắm đuối...

Nhạc đổi qua điệu nhạc tình sôi động, Vân Phi buông Hoàng ra, cô uốn người nhảy, Hoàng cứ nhìn Vân Phi. Dư vị của nụ hôn cho anh cảm giác say say như vừa uống ly rượu mạnh. Hai người cứ nhảy với nhau, quên cả đêm đã quá khuya.

Điện thoại của Vân Phi chọt reo. Cô nhúu mày rồi mở máy, song lại lắc đầu bậm tất.

- Điện thoại của anh Long: Em không muốn nghe.

- Hoàng như tỉnh cơn say dù anh uống, rất ít rượu, sao anh có thể quên anh đã có vợ và Vân Phi là vị hôn thê của bạn mình. Anh khe khẽ:

- Chúng ta về đi Vân Phi! Có phải anh nhớ vợ rồi không? Em mượn chông của người ta lâu quá rồi, phải trả chứ. Chúng ta về!

Vân Phi đi nhanh ra cửa. Hoàng đành lủi thủi đi theo phía sau. Anh biết xử lý làm sao bây giờ, tất cả đã lỡ làng. Phái chi đừng gặp lại, thà cả đời xa nhau, gặp lại chi cho đau đơn như thế này. Hai người lên xe, không ai nói với ai lời nào. Về đến khách sạn, Vân Phi nhảy xuống xe, cô tự nhiên như không. Ngày mai anh có cho em đến nhà anh không? Em nhớ bác gái lắm, cho em đi đón bác với.

Hoàng ngẩn ngơ:

- Nếu em muốn.

Dĩ nhiên em muốn rồi. Ngày mai anh đến rước em ghen.

Vân Phi đưa ngón tay lên môi gọi nụ hôn gió một cách tinh nghịch.

- Chúc anh ngủ ngon. Chạy xe cẩn thận nghe anh.

Cô bỏ chạy vào trong. Hoàng cứ ngồi trên xe nhìn theo. Anh biết là Vân Phi đang cố gắng tự nhiên, chứ thật ra trái tim của cô cũng đau đớn như trái tim của anh. Vân Phi ơi! Anh vừa mong gặp lại em, vừa mong đừng gặp. Đêm nay, anh biết anh sẽ nghĩ nhiều về em, trái tim anh lại đau đớn, thốn thốn.